

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 3

11. vsk.

30.6.2014

"... ja armon Herraa kiitä, kun laupias hän on..." Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

”Ylistä Herraa, minun sieluni”

Uuteen henkilökohtaiseen rukouskirjaani liimasin etusivulle Raamatun lauseen: ”Ylistä Herraa, minun sieluni, älä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt” (Ps. 103:2). Aamuisin, kun avaan kirjan, saan tällä tavalla ensimmäiseksi muistutuksen Jumalan hyvyydestä. Siitä on hyvä jatkaa kertoen huolenaiheita kiitoksen kanssa Jumalalle.

On turvallista tietää, että Jumala kuulee rukouksemme ja vastaa ajallaan ja tavallaan. Hän tietää parhaiten, mitä todella tarvitsemme ja mikä koituu iankaikkiseksi parhaaksemme.

On myös lohdullista ajatella, että Jeesus rukoilee puolestamme. Sanankin mukaan Pyhä Henki rukoilee: ”Myös Pyhä Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin.” (Room. 8:26.)

Rukouksiamme hallitsevat usein avunpyynnöt tämän elämän vaivoihin ja epävarmuuteen. Raamattukin kehottaa meitä rukoilemaan: ”Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon.”

Tätä kohtaa seuraa lupaus: ”Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:7.)

Tärkeintä on sydämen suhde Jeesukseen. Hänen ristinkuolemansa ja syntiemme anteeksiantamuksen tähden saamme kutsua Jumalaa Isäksi, jonka rakkaita lapsia me olemme. On siunattu asia, kun Ju-

mala herättelee meitä syntisiä tajuamaan oman tilamme. Linaan Kristinoppia: ”Kun Jumala pysähdyttää syntisen eteensä, tämä joutuu näkemään todellisen tilansa. Hän näkee rikkoneensa Jumalan käskyt. Hän alkaa tajuta, ettei hänellä ole vain yksittäisiä syntejä, vaan että koko hänen elämänsä suunta on väärä.”

Tähän tilanteeseen tulee avuksi Jumalan armo, jonka saamme osaksemme ilman omaa ansiotamme. Kun olemme Jumalan armosta saaneet vastaanottaa Jeesuksen Vapahtajaksemme ja Herraksemme, siitä seuraa kiitosmieli ja ylistys Jeesukselle. Hän on luvannut kulkea omiensa kanssa läpi, monesti vaikean elämän aina ikuiseen iloon asti.

Laulun tekijäkin iloitsee, kun saa olla Jumalan lapsi:

*Saan onnellinen olla aina,
syy autuuteeni Jeesus on.
Ei synti syytä, huolet paina,
kun hän jo kärsi tuomion.
Myös tuskan alla tietää saan:
perustus kestää paikallaan.*

*Niin suuren onnen meille tuottaa,
kun Jeesus saapuu sydämeen.
Saa syntinenkin siihen luottaa,
kun kääntää katseen Jeesukseen.
Ei ihme, että iloitsen,
kun olen oma Jeesuksen.*

(Siionin Kannel 146:3,5.)

Siunattua kesän jatkoa,

Meeri Auramo

Pidennetty pääkirjoitus

Jumalan ylenpalttinen armo

Muutama päivä sitten posti toi meille lähetyksen, jossa oli muutamia kirjoja ja monisteita. Suurin osa aineistosta oli yhden henkilön kirjoittamaa. Lähettäjistä emme tiedä mitään, emme juuri kirjoittajastakaan, sillä tekijä ilmaisee vain sukunimensä. Kirjojen kustantajaa ei ole.

Paketissa oli mm. kahdeksansivuinen kiertokirjeen kaltainen moniste, jota ilmeisesti on lähetetty muillekin vastaanottajille. Monisteessa käsitellään harhaoppeja. Tekstin lopusta löysimme sivun mittaisen varoittavan arvion myös Armo riittää -lehestämme. Kirjoittaja, joka on ilmeisen ahkera kirjoittaja, on sitä mieltä, että painotamme lehdessämme ”liiallisella tavalla Jumalan armoa ja rakkautta”. Tekstistä saa sen vaikutelman, että kirjoittaja pärjäisi vähemmälläkin armolla.

Itse olemme sitä mieltä, ettemme syntisyytemme tähden selviäisi hetkeäkään pyhän ja kaikkietävän Jumalan edessä ilman erittäin suurta armoa. Hyvin on Paavali asian ilmaissut jakeessa Room. 5:20: ”Mutta missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi.” Tämän valossa herää kysymys, onko kirjoittaja saanut nähdä oman syntisyytensä valtavan suuruuden kun hän ei näe tarpeelliseksi, että armoa julistetaan ylenpalttisesti. Joidenkin kristittyjen kohdalla armo ei ole niin tärkeä, koska sen tarve on pieni.

Monisteen kirjoittajan mielestä Armo riittää -lehden opetukset kuuluvat ”ristittömään evankeliumiin”. Lisäksi lehdessämme esillä pidetty liiallinen Jumalan armo ja evankeliumi ovat kirjoittajan mielestä katolisen kirkon aikaan saamaa. (Päätelkään kukin itse, miten tämä vastaa

lehtemme sisältöä.) Sitten kirjoittaja värikäin ja voimakkain sanoin kuvaa katolista kirkkoa ”porttokirkkona” ja päättyy toteamaan: ”Tähän ’rakkausherätykseen’ yhtenä osana kuuluvat myös väärä karismaattisuus ja ylistys sekä kyseinen harhauttava ja Raamatun vastainen opetus Jumala armosta...”

Monisteen lopussa kirjoittaja ohjaa lukijoitaan ymmärtämään pelastuksen oikein. Armo riittää -lehden sisältämän harhaopetuksen sijasta kirjoittaja sanoo, että ”armosta pelastuminen (on) ilman lain tekoja”, mutta tämän ”jälkeen alkaa pyhitys, jonka Jumalan armo vaikuttaa...”

Jos ei kirjoittaja aikaisemmin tekstissään olisi niin kiivaasti hyökännyt katolista kirkkoa vastaan, voisi hänen opetukseltaan päätellä, että hän on katolisen kirkon aktiivinen jäsen, joka pyrkii saamaan uusia jäseniä kirkolle lähettämällä ihmisille monisteita ja kirjoja. Tuskin hän kuitenkaan on katolilainen. Mutta se opetus, jonka hän kirjeeseensä on kirjoittanut, on kuin suoraan katolilaisten Katekismuksesta tai miltei mistä tahansa pelastusta koskevasta roomalaiskatolisesta kirjasta. Jos kirjoittaja pitäytyisi kirjoittamassaan pelastusopissa, hän voisi pelotta mennä katoliseen kirkkoon julistamaan, sillä niin tarkalleen hän opettaa pelastuksesta katolisen kirkon pelastusopin mukaisesti.

Rooman kirkko on historiansa aikana julistanut ja opettaa edelleen, että ihminen pelastuu armosta, mutta tämä armo on sellainen, joka *muuttaa* epävanhurskaan ihmisen vanhurskaaksi, epäpyhän pyhäksi ja tottelemattoman kuuliaiseksi. Kun tämä

Jatkuu sivulla 14 >>

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

En ole sitä vielä saavuttanut

Fil. 3:12

Olen niin keskentekoinen ja keskeneräinen. Aina vain poljen paikoillani. En ole itse muuttunut eivätkä monet asiat ole ympärilläni muuttuneet tahtomallani tavalla. Kuitenkin tiedän Herrastani, että ”mitä ikinä hän tahtoo, sen hän tekee” (Ps. 115:3).

Liekö ongelma siinä, että minun tahtoni ja hänen tahtonsa eivät ole sopusoinnussa keskenään. Kuvittelen hänen tahtovan jotain sellaista, joka on vain omaa luuloani siitä, miten asioiden tulisi olla. En sittenkään ole oppinut sydämestäni pitämään näitä kahta asiaa yhdessä kuten Jeesus: ”Isä, kaikki on mahdollista sinulle.” ”Mutta ei, mitä minä tahdon, vaan mitä sinä!” (Mark. 14:36).

Näiden kahden Jeesuksen sanan väliin voin sijoittaa kaikki mahdolliset asiat itsestäni, ympäristöstäni ja jopa koko maailmasta.

Kovin usein koen, että olen vasta pyrkimässä Jeesuksen luo kuten verenjuoksua sairastava nainen (Matt.9:20). Olen kerjäämässä häneltä apua kuten kanaantilainen nainen (Matt. 15:22). Hän ei ole vielä nähnyt hyväksi vastata. Monessa asiassa on totta: ”Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan” (15:23). Jeesus vaikenee!

Olisiko sittenkin niin, ettei minun tarvitsekaan päästä lähelle Jeesusta? Sen sijaan opettelen olemaan hiljaa, odotan ja luotan – osaamatta vielä luottaa – että hän itse tulee lähelleni, vierelleni. Hän tulee omalla ajallaan ja tavallaan ja ilmaisee itsensä ja läsnäolonsa.

Miten Mikael Agricola aikoinaan opettikaan rukoilemaan: ”Älä Herralle sinä väärä, hetkee pane tahi määrää, itse hän

tietää parhaan ajan, mitan, muodon ja kohtauspaikan. Sinä vaan ano ja odota, ajallans hän sinun lohduttaa.”

On toki moniakin asioita, jotka Herra on nähnyt hyväksi vuosien kuluessa antaa: Hän on vastannut moniin rukouksiini. En vain sitä aina muista. Mutta se syvin, se tärkein, jota kaipaen ja odotan, ei ole vielä toteutunut.

Se ”yksi” voi olla meillä kullakin aivan eri asia. Meidän ei tule lakata kaipaamasta sitä ”yhtä”, joka on sydämellämme ja josta emme pääse irti. Mutta suokoon armollinen Jumala, ettemme myöskään hänen vaikenemisensa tähden lakkaa huokaamasta ja tavoittelemasta sitä ”yhtä”.

Mitä Raamattu sanookaan Abrahamista: ”Abrahamkin toivoi, vaikka toivoa ei ollut ja uskoi...”. Järjellä asioita punnittaessa toivoa ei ollut. Mutta hän kuitenkin ojentautui sen mukaan, mitä ei vielä näkynyt ja luotti lujasta siihen, mitä toivoi.

Muuttukoon meidän kaipauksemme ja rukouksemme samansisältöiseksi kuin Paavalilla, joka kirjoitti:

”Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut. Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil. 3:12-14).

Olavi Peltola

Jumala sanoo:

”Heittäydy arkailematta minun huomaani”

Minä tiedän, missä sinä asut (Ilm. 2:13).

Mikään ei ole salattua Jumalan silmiltä. ”Maan matosen” hän näkee, lintujen lentoa hän seuraa, suokukkasia kaukana saloseuduilla hän hoivaa ja kalaparvien tiet merellä hän tuntee.

Niin synkkää pimeyttä ei ole, etteikö hänen katseensa tunkeutuisi sen läpi. Kukaan ei ole niin unohdettu, ettei olisi hänen tiedossaan. Hän tietää, missä sinä asut.

Kun ajattelet tätä asiaa, vakavat mietteet tulevat mieleesi. Hänen katseensa on siis lävistänyt sinut. Hänelle ei kannata tekeytyä sen paremmaksi kuin on.

Kun meistä on kysymys, on kaikki alastonta ja paljasta hänen edessään. Ajatusmailmasi kaikkine kirjavuuksineen ei ole salaisuus hänelle. Sanasi ja tekosi hän tuntee. Syyt hän ymmärtää. Ulkokuori ei ole ratkaiseva hänelle.

Ei ole ihme, vaikka tuollaisella hetkellä yhtyisit psalmintekijänsanoihin: ”*Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?*”

Hän ymmärtää myös, että kaipaat häntä ja rauhaa ja haluat iloita turvallisuudesta. Se kaipuu on lähtöisin juuri hänestä. Ja nyt hän tietää, missä asut. Hän tulee noutamaan sinut luokseen. Hän kaipaa sinua enemmän kuin sinä häntä. Hän kaipaa sinua antaakseen sinulle kaikki sinun syntisi anteeksi ja antaakseen sinulle rauhan, jonka hän verellään sinulle lunasti. Hän haluaa antaa sinulle lapsen oikeuden astua Jumalan armoistuimen eteen. Rakas – ota siitä oikeudesta vaarin.

Hän, joka tietää missä asut, ei ole unohtanut sinua. Juuri sinun luoksesi hän tulee. Hän tietää, että olet yksinäinen ja

väsänyt, hän tietää, ettei sinuun enää ole niinkään helppoa pitää ajatuksiasi koossa. Hän tietää kaiken sinun raskaitten ajatustesi aiheuttamasta paineesta.

Nyt hän haluaa sanoa sinulle: Heittäydy rauhassa ja arkailematta minun huomaani. Minä en hylkää sinua, vaan pysyn sinun luonasi. Muista vain, että minulle ei mikään ole mahdotonta.

Hans Edvard Wisløff (1902-1969). Norjalainen evankeliumin julistaja, pappi ja kirjailija. Kuoli 67-vuotiaana palveltuaan piispana 10 vuotta. Sitä ennen hän oli ollut Norjan Sisälähetysseuran pääsihteerinä 10 vuotta.

Ote kirjasta Päivän matka, Kirjapaja, 1996.

Anna lahja jonka keskus on Kristus

Ole mukana armoherätyksen leviämisessä. Anna Armo riittää -lehti lahjaksi ystävillesi.

Jos haluat, lähetämme mielellämme lahjan saajille ensimmäisen lehden mukana kortin, jossa kerromme lehden olevan lahja sinulta.

Soita (019) 41 42 43 tai lähetä lahjailaus osoitteeseen evank@evank.org.

Lehti on ystävien kustantama emmekä laskuta sinua emmekä lahjan saajaa.

– Armo riittää

Uskomisen vaikeina aikoina

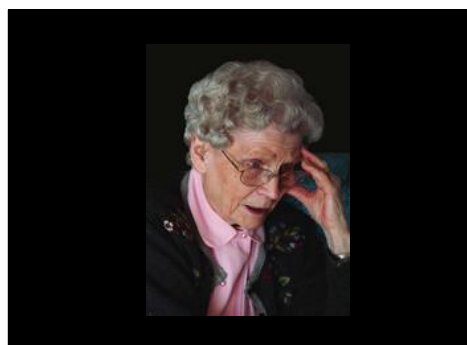
Istuin 8-vuotiaan poikani kanssa miettimässä, miten ihminen selviää vaikeiden aikojen läpi. Poikani pohtii tällaisia asioita kun hän näkee ja kuulee sodista ja luonnonmullistuksista, ampumisista ja kuolemasta. Kuinka koulua käyvä poika voisi jäädä tietämättömäksi miljoonien itäukrainalaisten peloista, turvattomuudesta ja kärsimyksistä puhumattakaan syyrialalaisten tai irakilalaisten tai nigerilalaisten tämän hetken tuskasta? Ja onhan vaikeita aikoja muuallakin.

Emme haluaisi rasittaa häntä tämänkaltaisilla uutisilla, mutta nykyajan tietoyhteiskunnassa lasta ei voi kokonaan estää kuulemasta ihmisten suurista vaikeuksista ja kärsimyksistä. Siitä sitten nousee tuollainen pohdinta: Miten ihmiset selviävät vaikeuksissaan? Miten me selviämme vaikeina aikoina?

Niin, miten ihminen selviää, kun hän joutuu keskelle ahdinkoa *omassa* elämässään? Kuinka selvitä, kun vaikea aika ei ole vain uutinen jostakin kaukaa, vaan se on omaa kokemusta omassa elämässä?

Äkkiä poikani sanoi, että hän oli kuulut juutalaissyntyisen toverinsa kertovan, että jokaisen puun lehdellä on oma enkelinsä eikä yksikään lehti voi liikkua yhtään senttimetriä ellei Jumala sitä tahdo.

”Olipa ihmeellinen ajatus”, sanoin pojalleni. Katsoin kohta ylös puihin, jotka lähellämme näkyivät portaikolle, jolla istuimme. Puissa oli näin kesällä tuhansia lehtiä. Yritin katsoa lehtiä ja aloin miettiä, mitä merkitsee sellainen usko, joka näkee Jumalan hallitsevan jokaisen puun jokaisen lehden liikettä. Lehdistä ajatukseni siirtyi Jeesuksen opetukseen varpusista ja

□ *Kaikki ystäväni sinä olet karkottanut, nyt on seurani vain pimeys (Ps. 88:19).*

ihmisten hiuksista. ”Varpusia saa kahdella kolikolla viisi, eikö niin?”, sanoi Jeesus. Sillä hän viittasi siihen, että varpusia on niin paljon, ettei niillä ole paljoakaan rahallista arvoa. Mutta tästä huolimatta Jumala ei unohda *yhtäkään* niistä. ”Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu”, lisäsi Jeesus. Hiuksiakin on useimmilla ihmisillä paljon, keskimäärin 100 000. Niitä on kuin lehtiä puissa tai varpusia taivaalla. Mutta Jumala ei unohda niistäkään *edes yhtä*. Siksi Jeesus vakuutti samaan hengenvetoon: ”*Älkää siis pelätkö*” (Luuk. 12:6-7).

Aloin miettiä, mitä usko *tällaiseen* kaikkietävään Jumalan oikeasti on. Hän ei käsittele vain mitoiltaan suuria asioita kuten maailmankaikkeutta ja valovuosia eikä hän huomaa vain rahallisesti arvokkaita asioita. Hän ei näe vain ihmisten silmissä ”suuria” ihmisiä. Hänen mielessään ovat yhtä lailla – ja ehkä aivan erityisesti – lukuisat ”halvat varpuset” ja tuhannet hiuksemme. Tai puiden lehdet, kuten poikani juutalainen toveri oli kerto-

nut. Kuinka ei siis ihminen – ja vaikeassakin ajassa elävä ihminen – olisi hänen ajatuksissaan?

Usko tällaiseen Jumalaan voi tehdä meille mahdolliseksi kulkea kaikkein sokereloisimpien elämänvaiheiden läpi, kokea eksymisen ja lankeemusten polttavat ja katkerat tuskat, epäonnistumisten nöyryytykset, syyllisyyden syvyydet.

Usko kaikkietävään Jumalaan voi ylläpitää toivoamme korventavan kuumilla erämaataipaleilla, jolloin hengellinen elämä kuivuu kuin halkeilevaksi vanhaksi luuksi kuumassa hiekassa. Raamattu ei silloin avaudu eikä edes vedä puoleensa, kun rukous on hetkittäistä heikkoa kaipuuta vain.

Usko kaikkietävään Jumalaan voi johdattaa meitä halki pimeimpien elämänvaiheiden ja syvimpien kokemusten ja kohtaloiden. Usko kaikkietävään Jumalaan voi antaa meille mahdollisuuden selviytyä elämänvaiheissa, joissa koemme ikään kuin koko maailma ja kaikki sielunvihollisen voimat olisivat meitä vastaan ja me olisimme yksin, niin yksin.

Mutta miten tällainen usko Jumalaan syntyy ja säilyy? Tiedän, että usko tarvitsee elääkseen ainakin sen ”hoidon”, että erotamme uskon mielialastamme ja tunteistamme ja kokemuksistamme. Se mitä näemme ja tunnemme on harvoin uskollen ravitsevaa ravintoa – vaikka näkeminen ja tunteminen kyllä ruokkivat ja vahvistavat sielullista omasta sydäimestä lähtevää uskon kaltaista uskoa.

Jotta emme sekoittaisi tunne-elämäämme Jumalan antamaan uskoon, meidän tulisi olla kirkkaasti selvillä siitä, mihin uskomme perustuu ja mihin se kohdistuu.

Usko Jumalaan ei ole jotakin meidän ylläpitämää, vaan se on kuin luja kantava pylvä, jonka päällä lepäämme. Usko on kuin suuri luja holvikaari, jonka päällä painava rakennus lepää. Innostuminen ei ole mikään kantava holvikaari. Suuret tun-

teet ja kokemukset tulevat ja menevät. Mikään meissä ei ole kantavan pylvään kaltaista. Usko Jumalaan ei ole meidän, ei meistä lähtöisin, vaan se on Jumalan antama. Tämä on oikean uskon tuntomerkki. Se on lahja, jonka Jumala antaa. Usko on niin suunnattoman merkittävä lahja, että kaikki saa mennä jos se vain pysyy. Jos kaikki menee, emme kuitenkaan menetä mitään ikuista, jos Jumalan antama usko säilyy. Ja hän itse on antamansa usko säilyttäjä.

Niin kuin jokaisen puun jokaisen lehden värähdys ja jokaisen lehden putoaminen tapahtuu silloin, kun Jumala antaa sen tapahtua, niin myös elämämme jokainen yksityiskohta on olemassa siksi, että Jumala on antanut sen ja asettanut sen olemaan. Tunteemme voivat olla ilmiriidassa Jumalan sallimuksen kanssa ja kapinamme Jumalaa kohtaan voi olla ankaraa. Useinhan on niin, ettemme ymmärrä ollenkaan elämämme yksityiskohtia, emme aina ymmärrä elämämme koko sisältöä ja kohtamiemme asioita. Ne tuntuvat usein todistavan, ettei Jumalaa ole tai että hän ei ole meistä lainkaan kiinnostunut tai että hän on peräti hylännyt meidät.

Mutta jos uskossa lepäämme siinä, että Jumala tietää kaiken ja hallitsee kaikkea ja että hänellä on suunnitelma, voimme vaimentaa kapinaamme ja jättäytyä hänen käsivarsilleen vaikka kuolemaan. Luottamus Jumalaan ei ole sitä, että uskomme Jumalan antavan meille sen, mitä haluamme. Sellaista usko on kaikissa uskonnoissa. Jumalan antama usko eli luottamus Jumalaan (hepr. *bitachon*) tarkoittaa sen uskomista, että Jumala ei tee koskaan mitään väärin ja että elämän loppuessa elämä alkaa hänen tahdostaan. Kuten Jeesus sanoi ristillä äärimmäisen vaikeassa tilanteessaan: ”Isä, Sinun käsiisi minä annan henkeni.”

Sara Gutfreundin antaman teeman pohjalta sovittanut Per-Olof Malk

Lokakuun 28. päivänä 2002 Jyrki Muttosen -niminen eläkeläismies lähti Keiteleeseen selälle Keski-Suomessa laskemaan kalaverkkojaan. Hän oli tottunut liikkumaan niin metsissä kuin vesillä. Tätä hän oli tehnyt Kemijärvellä seurakunnan pitkäaikaisena nuorisonohjaajana ollessaan ja tätä hän oli jatkanut eläkkeelle siirryttyään. Kalastus oli tuttu ja mieluisa harrastus.

Ilma oli syksyisen kolea. Järven rannat olivat jo alkaneet jäätyä. Tuuli kävi navakkana, mutta tottuneesti Jyrki solmi verkon kiinni toiseen ja antoi niiden soljua käsistään pienen soutuveeneen laidan yli levottomasti aaltoilevaan järveen.

Vesillä liikkuneet tietävät, sää voi Suomen järvillä muuttua yllättävän nopeasti. Juuri niin kävi nytkin. Oli kuin jokin pyörre olisi iskenyt järveen, kova tuuli muuttui muutamassa minuutissa myrskyn kaltaiseksi, aallot nousivat pian uhmakkaan vaahtopäisinä ja muovirakenteinen kevyt soutuvene alkoi keikkua kasvavien aaltojen voimasta.

Jyrki ymmärsi, että nyt oli nopeasti päästävä rantaan. Mutta tilanne riistäytyi käsistä. Pitkälle Jyrki ei verkoiltaan ehtinyt soutaa kun heittelehtivä vene pyörähti ympäri. Se jäi järvellä kellumaan ylösalaisin. Jyrki oli veneen alla.

Vesi oli hyytävän kylmää. Jyrki ponnisteli veneen alta pois ja jäi pitelemään kiinni veneen reunoista. Mitään muuta

hän ei nyt voinut. Syyskylmä vesi alkoi verottaa Jyrkin voimia, keho jäähtyi, kädet, joilla hän piti kiinni veneen laidoista, alkoivat käydä tunnottomiksi.

Mennyt elämä tuli mieleen. Kuluneet vuodet sisälsivät ahdistavia muistoja toisenlaisista vajoamisista. Eräällä Saksan matkalla alun perin Helsingissä poliisikoulun käynyt Jyrki vajosi alkoholin syvyyksiin. ”Helvetti pääsi silloin irti”, hän muistelee jälkepäin. ”Minulla ei ollut mitään voimaa päästä irti juomisesta. En pärjännyt ollenkaan ilman alkoholia.”

Kun Jyrki elämänsä rankkojen myrskyvaiheiden jälkeen myöhemmin joutui lääkärin puheille, tämä oli todennut, ettei hän tiennyt mitään lääketieteellistä syytä, miksi Jyrki oli enää hengissä. Niin tyystin oli alkoholi miehen runnellut.

Siihen myös päättyivät Jyrkin työt, joita hän poliisin työn jälkeen oli tehnyt Kemijärvellä seurakunnan nuorisotyöntekijänä. ”Jyrki Muttoselta riisuttiin silloin kaikki pois. Aivan kaikki. Minulle ei jäänyt yhtään mitään”, hän sanoo noita elämänsä myrskyvuosia ajatellessaan.

Mutta Jumala oli armollinen ja Keski-Suomeen muutettuaan Jyrkillä alkoi ”uusi elämä”, kuten hän asiaa ilmaisee. Silloin mentiin sielunhoitajan kanssa Muttosen pojan pohjiin asti. Kaikkiin synteihin ja kaikkien syntien syihin: Jyrki Muttosen perimmäiseen olemukseen.

Synninpäästön sana vapautti orjan. Evankeliumi osoitti suunnattoman suuren voimansa ja ylivoimaisuutensa jälleen keran. Raamattu tuli taas tärkeäksi, Kristuksen risti tuli uskonelämän keskipisteeksi. Siitä itse asiassa tuli ainoa toivo, mutta samalla täysin riittävä toivo.

Tässäkö Keiteleellä järjessä oli nyt ajallisen elämän päätös? Jääkylmä vesi oli selvästikin ottamassa Jyrkin pois. Tunto kehosta heikkeni, mieli alkoi sumentua. Hän ymmärsi, ettei hän kauaa enää pysyisi riippumaan veneen reunassa.

Jotakin hän vielä sai kootuksi mieleensä. Hän kertoo puhuneensa Jumalalle tähän tapaan: *”Jos elämän asiat ovat sinun kirjoissasi, niin minulla ei ole mitään muuta puolustusta edessäsi kuin Golgatan risti.”*

Kohmeiset sormet antoivat lopulta periksi ja Jyrki jäi kellumaan veteen. Puolitoista tuntia oli kulunut veneen kaatumisesta kun mies tarttui Jyrkin kaulukseen ja sanoi: ”Nyt pysyt.” Pian tämän jälkeen Jyrki menetti tajuntansa.

□ Eläkkeellä oleva konstaapeli ja nuorisonohjaaja Jyrki Muttonen Kristus-juhlassa Laukaassa 2012. Jyrki on ollut EVOP:n suuri ystävä alusta alkaen. Kuva: Mika Koivisto.

Rannalla olevalta vaneritehtaalta joku oli nähnyt Jyrkin veneen kaatumisen, mutta kun kohdalla ei ollut venettä, hän ja toinen mies juoksivat seurakunnan rantaan, katkaisivat rannalla olleen veneen kiinnityksen ja lähtivät voimakkaassa tuulessa ja aallokossa soutamaan kumolaan ollutta Jyrkin venettä kohti. Samalla he olivat hälyttäneet apuvoimia paikalle.

Järvipelastuslaitoksen alus tuli paikalle ja tajuton Jyrki nostettiin alukseen. Ambulanssi odotti rannassa.

Jyrki ei muista kaikkea, mutta se on jäänyt mieleen, että hän huusi sairaalassa kivusta, kun hänen päälleen laskettiin kevyt peitto. ”Jäähdyneellä iholla se tuntui niin kuumalta, että se poltti kuin tuli.”

Mutta henkiin Jyrki jäi. Ja nyt hän tiesi, mitä hän tällä saamallaan jatkoajalla tekisi. Suolahteen perustettaisiin Ystävätupa, avoin paikka hänen kaltaisilleen, kaikkein heikoimmille, kaikkein syvimälle joutuneille, erilaisissa riippuvuuksissa kiinni oleville, ihmisille, joilla ei ollut muuta auttajaa kuin Jeesuksen Kristuksen sovitustyö, risti.

Tila toiminnalle saatiin vuokratuksi. Eri tahoilta ja taustoilta ystäviä alkoi liittyä mukaan. He tulivat auttamaan, palvelemaan, tekemään käytännön töitä. Palokattujen työntekijöidenkin joukko kasvoi. Aluksi heitä oli kaksi ja silloin kotikäyntityö voitiin aloittaa. Sitten voitiin palkata lisää työntekijöitä niin että heitä lopulta oli 16. Ystävätupa-talosta saatiin vuokrata lisää tilaa, huone hiljentymiseen, rukoukseen ja sielunhoitoon sekä huone toimistolle.

Alettiin järjestää ilmaisia ruokailuja syrjäytyneille, aloitettiin viikoittain koontuva raamattupiiri Raamatusta kiinnostuneille, laulettiin hengellisiä lauluja, keskusteltiin ja kannettiin huolta kaikista. Ketään ei syrjitty, kukaan ei ollut liian huono saadakseen tulla.

”Eihän minulla mitään kokemusta

ollut tällaisesta toiminnasta, mutta Jumala vei kuin rauhallisessa virrassa. Hän antoi, hän avasi, hän kokosi.” Taloudellistakin apua alkoi tulla eri tahoilta, Äänekosken kaupunkikin alkoi tukea Ystävätuvan toimintaa. 10-vuotisjuhlassa 2012 mukana oli kaupunginjohtajakin kiittämässä Ystävätuvan väkeä.

”Ystävätuvan pääasia on ollut Jeesus”, sanoo Jyrki painokkaasti. ”Jumala etsii just niitä heikoimpia.” Heille elämän sana tulee pitää esillä, heitä pitää auttaa, heitä pitää nostaa Jeesuksen eteen, kun he itse eivät voi itseään auttaa. Niin kuin vaneritehtaan työntekijät soutivat kangistuneen Jyrkin luo Keiteleellä ja toinen heistä tarttui Jyrkiin pitääkseen hänen kasvonsa pinnalla, niin Ystävätuvan ihmiset menevät apua tarvitsevien luo.

Kun Jyrki vietti 75-vuotisjuhliiaan toukokuun lopulla tänä vuonna, Ystävätupa oli täynnä väkeä aamusta iltaan. Joku oli laskenut että 200 vierasta olisi käynyt. - Mitä nyt ajattelet, kun olet viettänyt 75-vuotisjuhliasi? Empimättä Jyrki vastaa: ”Kiitän Herraa, että tällainen retale on saanut lahjaksi Jumalan armon. Kun tällainen voi saada armon, voi sen saada kuka tahansa. Mutta toisinaan sitä edeltää helvetti, joka ottaa kaiken oman niin ettei voi itseänsä enää auttaa.” Sitä on kuin jäänyt ja avuton ja hukkuva ihminen lokakuisella Keiteleellä, miettii Jyrki.

Jyrki jatkaa Raamatun opettamista Ystävätuvalla. Monesti Äänekosken seurakunta pyytää häneltä saarna-apua jumalanpalveluksiin. Hän käy myös puhujamatkoilla, kun pyydetään. Sanoma on aina ytimeltään sama:

Me emme selviä omin voimin elämässä emmekä pääse perille omassa varasamme. Juuri siksi Jeesus Kristus on kuollut meidän sijastamme. Meidät syntiset on lunastettu. Risti riittää, Jumalan armo riittää.

Per-Olof Malk

Olenko outo tässä ajassa?

Minua liikutti pieni lokinpoikanen. Se ei ollut syntynyt meren kallioluodolle, vaan metsälammen rannalle. Nyt Luojan sille antama suojavaäri ei ”toiminut”. Joko se tai ympäristö on hiukan outo. Yritin valokuvata linnun poikasen melko kaukaa. Pelkäsin säilyttäväni sitä; tai olen jotenkin tottunut välttämään häiritsemästä pieniä luontokappaleita liikaa.

Jos tuo pieni avuton lintu olisi ajatellut ihmisen tavoin ja psalmien kielellä, olisivatkohan sanat olleet nämä: *Varjele minua niin kuin silmäterää, kätke minut siipiesi suojaan (Ps.17:8). Jumala, ole minulle armollinen, sillä sinuun minun sieluni turvaa. Minä turvaan sinun siipiesi suojaan, kunnes onnettomuudet ovat ohitse. (Ps. 57:2)*

Miten usein me tunnemme itsemme oudoiksi, tai me pelkäämme jotain tunnistamatonta vaaraa. Saamme turvautua aina Jumalaan. Kaikki on niin kuin pitääkin. Kaikki on hyvin silloin, kun me ja murheemme tai pelkomme on kaikkivaltiaan ja armollisen Jumalan käsissä. Saamme elää Kristukseen kätkeytinä myös tämän päivän matkan.

Ceta Lehtniemi

Sovitus tapahtui hetkenä jolloin Jeesus antoi henkensä

Jos Jumala ei olisi ratkaisevasti puuttanut ihmiskunnan syntiongelmaan, olisimme kaikki tuhon omia. Vaikka Jumala on pyhä ja kiivas, hän on myös rakkaus ja hänen rakkautensa kohdistuu siihen, mikä on mennyt pilalle.

Jumalan rakkaus poikkeaa ihmisen rakkaudesta siinä, että se kohdistuu sellaiseen, mikä ei ole hänen rakkautensa arvoista. Jumala ei katsonut toimeettomana ihmisen ahdinkoa, vaan hän näki hyväksi pelastaa ihmisen. Se tapahtui sovittamalla kaikkien ihmisten kaikkina aikoina tekemät synnit yhdellä kerralla.

Paavali ilmaisee tämän koko maailmaa koskevan Jumalan pelastustyön selvästi ja ytimekkäästi: ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan” (2. Kor. 5:19).

Sovitus on valmis. Siksi meille sanotaan: ”Antakaa sovittaa itsenne.”

Risti on ollut loukkaus sekä juutalaisille että pakanoille. ”Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” (1. Kor. 1:21-24.)

Nykyisin esiintyy opetusta, että evankeliumin ydin ei olisikaan sovituksen hetki,

vaan jokin muu tapahtuma. Siksi on alettu korostaa muita sinänsä oikeita asioita. Mutta samalla on pääasia, sovitus, hämärtynyt.

On huomattava, ettei sovitus tapahtunut *tyhjässä* seimessä, *tyhjällä* ristillä, *tyhjässä* haudassa, ei myöskään *ylösousemuksessa* eikä *helluntaissa*. Sovitus tapahtui sillä hetkellä, jolloin Jeesus antoi henkensä ja jolloin temppelin esirippu repesi ylhäältä alas asti.

Uudelleen muotoillut ”evankeliumit” eivät salaa ristin työtä, Kristusta meidän edestämme, vaan siirtävät *painopisteen siihen, mitä meissä tapahtuu*. Kuin huomaamatta Kristus meissä syrjäyttää *Kristuksen meidän edestämme*.

Varsinkin nuoria ihmisiä houkutellessaan Jumalan valtakuntaan painottamalla sitä, että heistä tulee merkittävä muutosvoima ja että he tulevat luomaan kokonaan uuden ”kulttuurin”, joka muuttaa maailman.

Paavalin evankeliumin ydin on sana rististä. ”Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi. Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.” (1. Kor. 1:17-18.)

Kaikki evankeliumin nimessä tapahtuvat julistukset ovat väärennöksiä, ellei sana rististä ole niissä pääsanoma. Paavali kirjoitti galatalaisille: ”Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna?” (Gal. 3:1).

Paavo Lievonon.

Ote kirjasta Armo on koti. 2010.

□ Mukana juhlassa mm. Hanna Eskel, Paavo Suihkonen, Jaakko Pirttiaho ja Saara Mörsky.

10. valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaassa 23.-24.8.2014.

Paikka: Sydän-Laukaan koulu, lukio ja liikuntahalli, Saralinnantie 3
(25 km Jyväskylästä pohjoiseen)

Yleisaiheena psalmin rukous:

”Pelasta minut armosi tähden”

Vieraileva opettaja: Luultavasti Euroopan raamattulähetystyön historian suurin Raamattujen kuljetus Neuvostoliittoon tehtiin marraskuussa 1979, jolloin itään kuljetettiin 22 metriä pitkässä rekka-autossa 108.000 kirjaa vainotun seurakunnan tarpeisiin.

Laajan ”idän työn” johdossa palveli vuodesta 1973 lähtien psykiatrinen sairaanhoitaja, diakoni *Pentti Heinilä* vaimonsa *Pirkon* kanssa. Kristus-juhlassa Laukaassa Pentti Heinilä tulee kertomaan Jumalan teoista siinä lähetystyössä, joka suuntautui Neuvostoliittoon ja muihin Itä-Euroopan maihin 1990-luvun alkuun saakka.

□ Pentti Heinilä

Majoitus: Esimerkkejä: Hotelli *Vuolake*, huonevaraukset **suoraan** puh. (014) 833 002, Kylpylähotelli *Peurunka* (kolmen eri hintaluokan 1 ja 2 hengen huoneita), huonevaraukset suoraan 020 751 601. Laukaassa myös *Varjolan Tilan Matkailulla* on huoneita. Mökkejä mm. *Pietilän lomamökit* ja *Ylä-Saarikon lomamökit*. Suolahdessa hotelli *Keitele* on monen viime vuonna käyttämä hotelli.

Asuntoautojen/asuntovaunujen vuokrapaikkoja Vuolakkeen pihassa.

Osallistumisilmoitukset tehdään Evankeliumin opintoyhdistykselle puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Meille on tärkeä saada tulijatiedot ruokailuista vastaavalle keittiöhenkilökunnalle, jotta he voisivat varautua suunnitellun oikeaan tulijamäärään. Vaikka osallistumisilmoitukset eivät ole ilmoittajia sitovia, ne auttavat juhlan valmistelussa kuitenkin paljon. Kiitos yhteistyöstänne.

Juhlan tiedot ovat myös kotisivuillamme www.evank.org. Ystävältä ystävälle kulkeva tiedottaminen on aina toivottua. Kimppakyytejä kannattaa harkita yhdessä.

Kaikki lämpimästi tervetulleita Kristus-juhlaamme. Ohjelma viereisellä sivulla.

”Pelasta minut armosi tähden” (Ps. 6:5)

Kristus-juhlan ohjelma Laukaassa

Lauantai 23.8.

- 11.00 Tulolounas Sydän-Laukaan koulun ruokasalissa.
 12.00 Avaus. *Päivien säestäjä Saara Mörsky.*
 ”Pelasta minut armosi tähden.” *Jaakko Pirttiaho.*
 13.30 ”Hän ravitsee nääntyvän sielun”. *Paavo Suihkonen.*
 14.45 Kahvi.
 15.30 Lähetystyö rautaesiripun takana 1990-luvun alkuun. *Pentti Heinilä.*
 17.00 Päivällinen.
 18.00 ”Tunnetko sinä minutkin, Jeesus?” *Ceta Lehtniemi.*
 19.30 Yhteislaulun, musiikin ja rukouksen ilta.
 21.00 Hotelli Vuolakkeen salissa (Suolahdentie 84/Uimarannantie 2): Jeesuksen täytetyn työn turvissa. *Jaakko Pirttiaho.* Nuorten aikuisten puheenvuoroja ja laulua.
 Iltapalamahdollisuus Vuolakkeessa (sen varanneille).

Sunnuntai 24.8.

- Aamiainen majapaikoissa
 9.00. Lupauksen ja sen toteutumisen välisessä kuilussa. *Per-Olof Malk*
 10.15 Pyhäaamun yhteinen hartaus. *Heikki Mäkelä, Ari Hakola.* Ari Korhosen työhön siunaaminen.
 11.15 Lounas
 12.15 Uushengellisyyden suhde Kristuksen evankeliumiin. *Jouko Nieminen*
 13.30 ”Jumalan leipä... antaa maailmalle elämän” (Joh. 6:33). *Juhani Aitoma.*
 14.45 Päätösluento: ”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus” (Gal. 2:20). *Per-Olof Malk.*
 15.30 Päätösrukous. Juhlakahvi.

Hengellinen laulu ja musiikki juhlan aikana:

Saara Mörsky, säestys, Hanna Eskel, viulu, sisarukset Marja-Liisa Oikari ja Kari Hiekkavirta, laulu, veljekset Martti ja Erkki Holopainen, laulu ja harmonikka sekä Riina Saastamoinen, laulu ja sointukannel.

Lämpimästi tervetuloa 10. valtakunnalliseen Kristus-juhlaan!

**Suomen evankeliumikoulu – Evankeliumin opintoyhdistys –
 Yhteistyöryhmä**

Kristus-juhlan vieraileva puhuja

Pentti ja Pirkko Heinilä tekevät elämäntyönsä loppuosaa nyt Suomessa Jumalan sanan julistajina. Historiallinen merkitys on myös ollut heidän johdolla tehdyillä raamattulähetystyöillä Neuvostoliittoon ja muihin Itä-Euroopan maihin 1990-luvun alkuun asti.

Sananjulistuksen ja lähetystyön ohessa Pentti ja Pirkko Heinilälle on tuttua elämän rikkinaisuuden taakka. Tämäkin aihepiiri on noussut heidän opetuksessaan esille yhä enemmän viime aikoina.

Pentti Heinilä oli 23-vuotias lähtiessään ensimmäisen kerran Neuvostoliittoon mukanaan Raamattuja bensiinikanisterin salalokerossa. 1973 Pentti sai idän työn jatkamisen vastuulle. Jumala antoi siunauksen sanansa levittämiseksi. Raamattuja vietin yhä rohkeammin, lopulta rekka-kuormittain.

Pentti kirjoitti kirjan itään suuntautuneesta lähetystyöstä nimellä *Erittäin salainen*. Uusi Tie julkaisi kirjasta 1995 kaksi painosta. 2002 ilmestyi suomeksi vielä ”pokkaripainos” ja seuraavana vuonna kirja ilmestyi saksan kielellä.

Viime vuonna 2013 ”ympyrä” eräässä mielessä sulkeutui, kun idän raamattulähetystyöstä kertova Pentin kirja ilmestyi venäjän kielellä 20.000 kappaleen painoksena.

Alkusanat kirjaan on kirjoittanut Inkerin kirkon silloinen piispa *Leino Hassinen* otsikolla ”Uskon todistusta yössä”.

Jumalan ylenpalttinen armo

>> *Jatkoa sivulta 3*

muutos tapahtuu, Jumala hyväksyy ihmisen. Rooman kirkko siis opettaa, että ihminen pelastuu armosta – mutta älkää eksykö, ystävät! – tuo kirkko ei opeta, että ihminen pelastuu *yksin armosta* vaan armosta yhdistettynä ihmisen omaan muutokseen ja työhön. Tämän opin voi lukea roomalaiskatolisista oppikirjoista. Se on myös levinnyt moniin katolisen kirkon ulkopuolella oleviin kirkkoihin ja yhteisöihin.

Paavali kirjoitti asiasta näin: ”Ratkaisevaa ei siis ole, mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se että Jumala armahdaa” (Room. 9:16). Jumalan armo ei siis ole verrattavissa energijuomaan, jonka nautittuamme tulisimme hengellisesti virkeiksi ja kykeneviksi tekemään sellaista, mitä muuten emme voisi tehdä.

”Mitä sanovat kirjoitukset?” kysyy Paavali ja vasta: ”’*Abraham uskoi Jumalan lupaukseen, ja Jumala katsoi hänet vanhurskaaksi.*’

Työntekijälle maksettua palkkaa ei katsota armosta saaduksi vaan ansaituksi. Jos taas jollakulla ei ole ansioita mutta hän uskoo Jumalaan, joka tekee jumalattoman vanhurskaaksi, Jumala lukee hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Ylistäähän Daavidkin autuaaksi sellaista ihmistä, jonka Jumala katsoo vanhurskaaksi hänen teoistaan riippumatta.” (Room. 4:3-6.)

Armo on Jumalan suhtautumistapa meihin. Jumala katsoi armollisesti uskovaan Abrahamiin ja niin hän kelpasi. Jumalan armollinen suhtautumistapa meihin koituu meille pelastukseksi. Siksi avainkysymys pelastuksessa ei ole: ”Kuinka voin muuttua, tulla paremmaksi, tehdä enemmän?” vaan pääkysymys on tämä: ”Kuinka pyhä Jumala voi hyväksyä minut, joka olen syntinen ihminen?”

Siihen Raamatun vastaus on ”Jumalan ylenpalttinen armo”. *Per-Olof Malk*

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköpostiosoite: evank@evank.org

Yhteystiedot

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyön sihteeri: Jaakko Pirttiaho,
 P. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org
Toimistonhoitaja: Ari Korhonen
 P. 045 176 2225; ari.korhonen@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:

- Hammaslääk. Ceta Lehtniemi,
ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843,
heikkimakela@gmail.com
- Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rovasti.peltola@gmail.com
- Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tule mukaan viemään evankeliumia

Tuki tilille

IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH

Tuki tilille

IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH

Laskut:

IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.

www.evank.org - webmaster Petri Malk

Runsasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattu-
 luentoa luettavissa/ kuunneltavissa.

Luentoja myös CD-äänitteillä postimyyntissämme.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila, Ari Korhonen.

Armo riittää Hengellinen lukemisto

11. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaa-
 jille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Liisa Malk, puh. (019) 41 42 43,
 postitse PL 17, 05831 Hyvinkää
 Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden nu-
 merot ovat luettavissa Evankeliumikoulun sivuilla
 os. www.evank.org.

Suomen Evankeliumikoulu -nuoret aikuiset

NA-raamattuleirejä. Yhteyshenkilö Jaakko Pirttiaho,
jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Luento-CD - ja kirjaostimyyni

Hyviä kirjoja sekä CD:lle tallennettuja raamattulu-
 entoja postimyyntimme kautta.

Myyntivastaava: Ari Korhonen.

Tilaukset os. tilaukset@evank.org. (Tilauksia voi
 tehdä myös soittamalla yhdistyksen toimistoon.)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2014

Saajan tilinumero	LAHJA: IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työlle 2202 Tuki Ari Korhosen työlle
	LAHJA: IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH	
TILISIIRTO	LASKUT: IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	Lupa POHA 2020/2013/5651/22.5. 2014-2015. Varat käytetään kristillis- ten perusasioiden maksuttomaan opettamiseen Suomessa kaikille avoimilla yleisöluennoilla, kursseilla, seminaareissa, nuorten aikuisten opiskeluleireillä sekä opetukseen painetussa ja sähköisessä muodos- sa.
	Saaja Evankeliumin opintoyhdistys ry Suomen Evankeliumikoulu PL 17, 05831 Hyvinkää	
Maksaja		
Allekirjoitus		
Tilityt- numero		Viitenumero Euro

ME6 1

EVOP
PL 17
05831

Hyvinkää, Finland

Rukous sen puolesta, että saisin tulla vähäisemmäksi

Johannes vastasi: ”Te voitte itse todistaa, että minä sanoin: ’En minä ole Messias. Minut on lähetetty kulkemaan hänen edellään! Sulhanen on se, jolla on morsian. Mutta sulhasen ystävä seisoo hänen vieressään ja kuuntelee, mitä hän puhuu, ja iloitsee suuresti sulhasta kuunnellessaan. Niin iloitsen minäkin, ja iloni on nyt täydellinen. Hänen on tuleva suuremmaksi, minun pienemmäksi.” (Joh. 3:27-30.)

Jeesus, en ole varma siitä, pitäisinkö minä kamelinkarvaisista vaatteista ja heinäsiirkoista tai villihunajasta ruokanani (Matt. 3:4). Mutta ehkä se ei tässä ole oleellista. Se, mitä toivon, kun kuuntelen Johanneksen puhetta, on *sen ilon* saaminen, jonka hän oli saanut kun sinä Jeesus olit tullut suuremmaksi ja kun hän oli tullut pienemmäksi, vähäpätöisemmäksi.

Voisitko Jeesus antaa minulle tuon Johanneksen saaman ilon *samasta syystä* kuin Johannes sen sai? Jeesus, voisinko minäkin pienentyä, tulla vähäisemmäksi? Voisitko sinä tulla minun ja muiden mielisissä suuremmaksi, merkityksellisemmäksi ja keskeisemmäksi?

Jeesus, yritän ajatella, minkälaista sinun suureksi tulemisesta ja minun väheneemisestä tuleva ilo voisi olla. Millaista olisi

saada iloa siitä, että ihmiset näkisivät sinut niin suurena ja arvokkaana, että minä huomaisin olevani syrjässä ilman huomiota? Se antaisi minulle syvemmän ja aidomman ilon kuin mitä saan, kun minut huomataan ja ihmiset pitävät minua jonakin. *Tule suuremmaksi Jeesus, vähennä minua, Jeesus!*

Jeesus, minkälaista olisi sellaisen asian näkeminen, että sinun nimeäsi rakastettaisiin niin paljon, että sinua haluttaisiin puolustaa? Minkälaista olisi sinun äänesi kuuleminen sen sijaan että kuulisin ihmisten kiittävän minua? Mikä ilo tulisikaan siitä, että sinua kiitettäisiin joka hetki.

Jeesus, minkälaista olisi tuntee suurempaa murhetta siitä, kun ihmiset torjuvat sinut kuin se murhe jota koen, kun minut torjutaan? Minkälaista olisi, jos ’saamiset’ ja ’luopumiset’ elämässä olisivat samanarvoisia ja kaikki osoituksia sinun hallinnastasi maailmassa ja osoituksia sinun suuresta armostasi minua kohtaan? Antaisiko sellainen luottamus sinuun mahdollisuuden palvella sinua riippumatta siitä, miten paljon tai vähän menettäisin palvellessani?

Jeesus, anna minulle Johanneksen tuntemaa iloa ja vie minua varovaisesti sitä tietä, jolla minä vähenen ja sinä tulet suuremmaksi itselleni ja muille.

Scotty Smith (suom. POM)